

Ársins føroyingur:

AT VITJA SJÚKRAHÚSIÐ EITT HJARTAMÁL

Nú hann mest sum er við at rigga av, kom tað ikki sørt óvart á trúfasta mannin í Keypmannahavn, ið saman við konuni hevur tænt sínum landsmonnum á Flatlandum í næstan hálva øld, at hann skuldi verða valdur ársins føroyingur

JÓANNES HANSEN

At verða kosin ársins føroyingur av lesarunum hjá Sosialinum og in.fo ber við sær, at fokus verður sett á teg. Soleiðis er tað, og Øssur Berghamar ber seg ikki undan at vera við í samrøðu, nú ábyrgdarblaðstjórin tollaksmessudag, sum var sunnudagur, ringdi og ynskti til lukku við, at hann varð valdur at vera ársins føroyingur 2018.

Sunnudagin gekk tað ein góð løta, áðrenn tað eydnaðist teimum báðum – blaðstjóranum og ársins – at fáa samband við hvønn annan. Blaðstjórin ringdi, men tað eydnaðist ikki at fáa samband. So varð blaðstjórin ringdur uppaftrur, og í hinum endanum var Øssur Berghamar.

Henda samrøðan, sum nú er blaðgrein, varð fyrireikað í gjárkvøldið. Tá vóru Berghamar hjúnni júst komin aftur av Amager, har tey høvdu verið saman við umleið hálvthundrað føroyingum. Mest sum øll árin, síðani Kristnastova í 1973 varð veruleiki, hevur tað verið ein partur av jolunum at savnast annan jóladag.

– Sunnudagar hittast vit í Kristnastovu at syngja og takka saman, at hava minnismáltíð Harrans og at hoyra eina talu. Tað plaga at savnast eini 70-80 fólk og onkuntíð fleiri, men hesa tíðina á árinum eru vit færri, og nú eru millum tey, sum vit hitta, eitt nú foreldur, ið á jolum vitja teirra børn, sum eru undir útbúgving ella eftir lokna útbúgving hava sett búgv her niðri. 2. jóladag hava vit onkuntíð verið fleiri, enn vit vóru hesa ferð. Unga fólkid er

heima í jólafrí. Tað gera tey væl meiri av nú, enn tey gjørdur tey fyrstu árin. Í sjevtíárunum vóru tað nógv ung, sum hildu jól her niðri. Tá hildu tey ofta jól saman.

Øssur Berghamar hevur eitt sindur ilt við at fyrihalda seg til hetta og gera viðmerkingar um, at hann er kosin at vera ársins føroyingur.

– Eg kann ikki annað enn vera takksamur fyri, at tað eru fleiri, sum minnst tíðina ella tað skiftið, tá ið vit hittust her niðri, og eg taki hetta sum eitt herðaklapp til okkara frá teimum mongu, ið vit hava verið í samband við í hesi meiri enn 45 árin, síðani vit komu til Keypmannahavnar. Tað vil siga, at hetta ikki endiliga er tengt at hesum árinum, men meiri at allari tíðini her niðri.

– Men samstundismá eg ásanna, at hetta er vera í miðdeplinum á henda hátt kennist fremmant fyri mær. Hetta er ikki akkurát eg og vit, og fyri at siga tað, sum tað er, so kenni eg meg málleysan, sigur Øssur Berghamar.

Hann vil tó ikki siga, at tað nú kom púra óvart á hann, tá ið blaðstjórin ringdi:

– Eg fylgi við í, hvat gongur fyri seg í Føroyum og harvið eisini við í, hvat miðlarnir siga og skriva. Har sá eg, hvørji vóru í uppskoti til hetta. Eg var ikki sørt kløkkur, tá ið mitt navn var í uppskoti, men tá ið eg so sá, at tað var telefonnummarið hjá blaðstjóranum, sum hevði ringt, so var ikki so torført at leggja tvey og tvey saman.

Hvussu kennir tú tað so at vera ársins føroyingur?

– At vera eyðmjúkur verður so ofta nýtt, at tað næstan kennist at vera devaluerað, so eg eri

takksamur, tá ið tað í grundgevingunum verður víst á tænastruna, sum vit hava gjørt í Kristnastovu og í sambandi við vitjanir, tá ið sjúka rakar. Hetta kendu vit at vera okkara kall fyri meiri enn 45 árum síðani, og alt síðani hevur talan verið um eitt kall frá Harranum. Vit geva honum æruna og

takka fyri, at tað untist okkum at vera við í verkinum í so mong ár.

Hvat vil tað siga, at hetta er eitt kall?

– Susan, sum er ættað úr London, og eg høvdu verið gift í tvey ár og høvdu hálvt ár frammanundan fingið Andrew, tá ið vit á sumri í 1972 fóru niður at vera við í Operation Josva, sum tað nevndist. Hetta var danskt evangeliskt átak, sum hevði miðstøð á Fyn – ikki so langt frá Odense. Har vóru vit í eitt ár. Tað var í Operation Josva tíðini, at vit sóu, at tað bíðaði ein uppgáva at vera nakað fyri føroyingar í Danmark og serliga í Keypmannahavn og at savna teir við tí endamáli at styrkja andaliga samfelagið. Tá avgjördu vit at búseta okkum í danska høvuðstaðnum. Í fyrstu atlugu hugsaðu

vit um ungfólk undir útbúgving, men tað var skjótt, at vitjanir á sjúkrahúsum vórðu partur av arbeiðnum, og tær hava verið og eru framvegis eitt hjartamál.

– Vit hava alla tíðina verið felags um hetta. Talan er um teamwork, sum tað ikki hevði borið til at verið partur av, um vit ikki vóru tvey, sum stóðu saman – Susan og eg.

– Kristnastova varð veruleiki í 1973. Síðani 1979 hevur hon verið á Birmavej 36 á Amager. Nú eru tíggu ár síðani, at vit góvust sum fyrstøðufólk har. Ta uppgávuna hava Dora og Niels Pauli Nónstein síðani røkt. Vit royna at stuðla, og nú vit eru leys av dagliga rakstrinum á Amager, savna vit okkum eftir førimuni um at vitja á sjúkrahúsum, á

Øssur Berghamar á Ríkissjúkrahúsinum, har hann vitjar føroyskar sjúklingar